

Praha, dne 10. března 1967

Milý Jendo,

děkuji za psaní. Udivilo mne, že Milena odhadla můj stav. Vše se vysvětlilo, když Heda podotkla, že mne Milena vlastně zažila dost pozdě veder, když jsem už byl ochrápán a tím pádem ve zjevně zvadlém stavu. Že to odpovídalo méně zjevné situaci vnitřní, byla tak trochu náhoda. Moje zvadlost podstatná je však přece jenom trochu jiného druhu. Nechce se mi do tvrdého tažení, rád bych, aby to udělal raději někdo jiný. Neumím to ani, nemám dost schopností, zejména jich mám méně než celá řada jiných lidí, které bych rád do věci postrčil. Je mi stále víc a víc zřejmé, že je nutno říci některé (další) tvrdé věci Hromádkovi, ale také Součkovi, ovšem Smolíkovi, tím spíše dalším na fakultě i jinde. Mnoho tvrdých slov je nutno říci novoorientačnickům. Někdo by měl ovšem leccos tvrdého (a jak tvrdého) říci také mně. Jsme velcí srabíci. Jircháře jsou plny srabu, až se zvedá žaludek. Nepřirozená tolerance vůči idiotům a posedlíkům se vydává za křesťanskou mírnost a lásku. Je třeba se do toho všeho pustit a mlátit hlava nehlava; moc bych rád, aby se toho ujal někdo jiný. Tím spíše, že moc lidí by chtělo, abych to dělal já. Nemohu se odhodlat k velkému tažení, a malé nestačí. To není tedy rozklíženost; je to stav, kdy si uvědomuji, že bych měl něco podstatného a důležitého udělat, kdy si současně uvědomuji svou neschopnost udělat to pořádně, a kdy si navíc uvědomuji, že pomocí této "neschopnosti" jen uhýbám před tím, co je v každém případě třeba udělat.

Saša Krejčová nezemřela, ale její stav je beznadějný. Honza Čapek byl dost naštván, že se o tom mluví; ale přece nakonec i sám něco řekl. - Mohu-li přidat poněkud moralizující komentář, tedy věz, že po mém soudu Tvé intenzivní myšlení na smrt přeskočilo náhle do pověrčivosti. Jsem si vědom, že tváří v tvář majestátu úděsnosti je hloupé upozorňovat na kosmetickou vadu; vzpomínám si však, že u některých velikánů našich dějin přerostla tato kosmetická vada v duševní karcinom (pěstovaný např. Drabíkem). A odpusť mé blbosti.

Kozákova adresa nyní: Praha 5 - Smíchov. Na Cihlářce 12.

Posílám kopie na malém formátu a tedy jen předběžné; během března prý bude příslušný papír. Na lepším papíře to vyjde pravděpodobně o něco lépe, ale asi ne o moc. Několik dalších ještě dodělám a pošlu. Vzadu jsou čísla, abychom se mohli domluvit; mám obrázky rovněž označeny. Posílám také knihu Mileně a Bonhoeffera, kterého jsi u nás (již asi po desáté) nachal. A posléze příkládám kopii článku pro Slovenské pohľady, šíleně urgovaného (dokonce telegraficky), ale tak pitomého, že se už měsíc soudruzi neozvali. Poznámky po straně

přičinila Marie Loew.-Stryjová.

Někdo Ti asi ještě napíše, že "kolo" NO se bude konat o týden dříve proti původním propozicím, že se příslušné figury sjedou už v pondělí 20.3. na Gardavského přednášku v Machovcově semináři, po níž se ještě ve 20.00 hod odjede společně do Libiše. Soukromě doporučuji, abys počítal s návratem až ve čtvrtek dopoledne, protože jsi zván na středu večer do Jirchář, kde bude diskuse o Garaudyho knížce OD klatby k dialogu.

Omlouvám se, že zatím nic nepíšu k Havlíčkovi; díval jsem se do toho jen na přeskáčku a z rychlíku. Učiním tak později.

Pokud jde o sročení v Libiši, cítím, že by bylo zapotřebí rozetnout nějaký uzel nebo někoho upálit nebo alespoň vodit po místnosti s cedulkou, opatřenou hanlivým nápisem. Mám chuť buď vystoupit z NO anebo někoho vyloučit. Nebo nejlépe nechat se vyloučit. Nebo - nevím.

Prostě: něco se musí stát. Nemyslíš ? Nejde o organizační vyloučení, pochopitelně, ale ideové. Pročištění vzduchu. - Ale zase už kecám.

Tak raději končím. Na Libiš se docela těším, odmyslíme-li vážné komponenty. - Jiří Veber byl výborný, Václav Frei ostatně také ("Kritika a kritičnost v církvi"), ale diskuse byla hanebná, vůbec příběh večera - řízení Říčanovo jako neřízení atd.

Zdar .